

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτῆμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Δέκα τοῦ μνήος Γεννῆσι,
μᾶς ἀργάζουσι τὸ τομᾶρι.

Ἐξακόσα σὺν ἑννέα
και πολλὰ συμπόδια νέα.

Πρῶτα πρῶτα γιὰ τὰ Φῶτα.

Πολέμους κελαιδῶντας μὲ γλώσσα σὰν ροδάνι
βαπτίζω μὲ τὰ Φῶτα σὲ δόξης Ἰορδάνη
τῆς μούρας τὴν μητέρα, ποὺ σφίγγει τὸ σπαθί,
ἀλλ' ὅμως σ'τὴν κορφή τῆς τὴν τιμημένην κι' ἄγρα
κανένα πνεῦμα τώρα δὲν πάει νὰ σταθῇ
μήτε σὰν περιστέρι, μήτε σὰν κουκουβάγια.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἐίδες ποτὶ, βρὶ Περικλῆ, Καλικαντζάρου μούρη;
Π.— Ποτὶ δὲν εἶδα, Φασουλῆ...
Φ.— Φτοῦ σου ξυλοκαμπούρη.
Σείρεις οἱ Καλικαντζάροι πῶς εἶναι και τί κάνουν,
τι τρώνει και τί πίνουν;
Π.— Δὲν ξέρω...
Φ.— Ποῦ νὰ ξηραθῆς... ἄκου λοιπὸν νὰ μάθῃς
και πρόσγει τους, Περικλῆ, μὴ συφορέλια πάθῃς.
Οἱ Καλικαντζάροι λοιπὸν εἶν' εὐθυμα δαιμόνια
κι' ὡς εἶδος τι τελῶνια,
κι' ἔχουν ἀνθρώπου μούρη
και πόδια σὰν γαϊδούρι
και πότα σὰν τραγί,
ἔχουν κι' οὐρὰ σ'τὰ νῶτα
και φεύγουν μὲ τὰ Φῶτα
και χάνονται σ'τὴ γῆ.

Μὲς σ'τῆς σπηλιάς τῆς μαύραις
χορταίνουσι μὲ σαύραις,
μὲ φίδια κι' ἔρπεντα,
μὲ σὰν ἰδῶν φαγγάρι
δλ' οἱ Καλικαντζάροι
χορεύουσι δυνατά.

Μόνοι και μὲ Νεράιδες
χορεύουσι δίχως γκαϊδες
σ'τὸ φῶς τὸ λαμπερὸ,
μὲ πειτεινὸ σὰν κρέζη
καθίνας των τρομάζει
κι' ἀρίνει τὸν χορὸ.

Ἦσυχτοι στιγμὴ δὲν μένουσι
και σ'τους μύλους μέσα μπαίνουσι,
και μὲ πνεῦμα και μὲ νοῦ
τραμπουκίρη Σατανᾶ
περγελοῦσι τὸν μωλωνᾶ,
περγελοῦσι τὴν μωλωνῶ.

Και γυρίζουσι και γυρίζουσι
κι' ὀλοένα μαγαρίζουσι
δ, τι βροῦν μὲς σ'τὸ σωρὸ,
κὲν ἄλιτρο, κὲν σακί,
κάνοντας ἰδῶ κι' ἔκει
τὸ φιλό τους τὸ νερὸ.

Και σ'τὰ σπήτια μας μ' ἀντάρα
μπαίνουσι μὲς ἀπ' τὰ φαγγάρα
και χαλοῦσι νουκουρεῖ,
μὲ σὰν σκούζουσι πειτεινοὶ
σὰν Ἐπιτελεῖς τρανοὶ
φαίγουσι ἀπ' τὴν κλειδαριά.

